Dosarul nr. 4r-1954/25 Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
4-25004269-02-4r-10062025 Judecător Aliona POSTU

D E C I Z I E
în numele Legii

20 mai 2026 **mun. Chișinău**

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU
Având în componența sa:
Președintele ședinței Eugeniu BEȘELEA
Judecători Andrei CAZACICOV și Vitalie BUDECI

a examinat în ordine de recurs, fără prezența părților, recursul declarat de către persoana în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Cristina NEGRU, împotriva Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025, în cauza contravențională intentată prin Procesul-verbal cu privire la contravenție seria /nr. DCT04 150681 din 26.12.2024, în privința lui ***Cristina NEGRU*****,** în temeiul art.236 alin.(2) Cod contravențional.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
în procedura instanței de fond, din 15.01.2025 până la 13.05.2025;
în Curtea de Apel Centru, din 10.06.2025 până la 20.05.2026.
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Verificând temeinicia Hotărârii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,

A C O N S T A T A T :

1. La data de 13.01.2025, Cristina NEGRU, a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 150681 și a deciziei de sancționare din 26.12.2024, întocmit în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional, prin care s-a reținut în acțiunile acesteia că, la 06.06.2024, ora 13:35, aflându-se în mun. Chișinău, com. *****, cu automobilului de model ”*****” cu n/î ”*****” a depășit viteza de circulație stabilită pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/h, având viteza de 59 km/h, astfel a ignorat prevederile pct. 47.1 RCR, prin ce a comis contravenția, prevăzută de art.236 alin.(2) Cod contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amenda în mărime de 18 unități convenționale, ce constituie 900 lei.

În motivarea contestației petiționara a invocat că, la 03.01.2025 prin intermediul oficiului poștal a recepționat procesul-verbal cu privire la contravenție din 26.12.2024. Cu decizia

întocmită de sancționare nu este de acord și consideră că i-au fost lezate drepturile și interesele sale. Invocă prevederile art.381 alin.(1); 7 ; 8; 374 alin.(3); 440 alin.(1); 425 alin.(1), (5) Cod Contravențional și prevederile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, faptele de care este acuzată reprezintă acuzării în materie penală în sensul art. 6 din Convenție, iar sarcina probei îi revine agentului constatator. Consideră că nu sunt probe suficiente pentru a demonstra că anume ea era la volan.

2. *Prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025,* a fost respinsă ca neîntemeiată contestația depusă de către Cristina NEGRU împotriva procesului verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 150681 și deciziei de sancționare din 26.12.2024, prin care Cristina NEGRU a fost recunoscută vinovată şi sancționată în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional, cu amendă în mărime de 18 u.c. adică 900 (nouă sute) lei.

A fost menținut în vigoare procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 150681 din 26.12.2024, prin care Cristina NEGRU a fost recunoscută vinovată şi sancționată în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional.

3. *Nefiind de acord cu Hotărârea instanței de fond, persoana în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Cristina NEGRU, a declarat recurs în termenul legal, prin care solicită admiterea recursului, casarea Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025, cu adoptarea unei noi soluții de încetarea a procesului contravențional în raport cu cet. Cristina NEGRU pornit prin procesului-verbal cu privire la contravenție din 26.12.2024.*

În motivarea recursului declarat, contravenienta a invocat faptul că hotărârea instanței de fond este neîntemeiată, fiind rezultatul unei aprecieri unilaterale şi eronate a probelor, fără a fi analizate argumentele apărării. Acesta a susținut că instanța a acordat în mod nejustificat valoare probatorie absolută procesului-verbal, ignorând principiul prezumției de nevinovăție.

Recurenta invocă mai multe motive de nelegalitate și netemeinicie a hotărârii primei instanțe, susținând că procesul-verbal nu ar conține indicarea clară a normei încălcate, instanța de fond nu a examinat complet și obiectiv probele, încălcând prevederile art.457–458 Cod contravențional, cauza ar fi fost examinată cu încălcări procedurale, inclusiv în absența agentului constatator și instanța ar fi aplicat eronat dispozițiile privind prescripția, considerând greșit că termenul a fost suspendat.

Se mai invocă faptul că, potrivit modificărilor legislative și regulilor privind prescripția, termenul de tragere la răspundere contravențională ar fi expirat, ceea ce ar impune încetarea procesului contravențional. În concluzie, recurenta susține că hotărârea instanței de fond este ilegală și netemeinică, fiind emisă cu încălcarea normelor materiale și procedurale, și solicită anularea acesteia în totalitate.

4. ***Procedura de notificare a părților a fost executată.***

În conformitate cu art.3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr.245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr.245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional”, în vigoare din 22.08.2023), Colegiul penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

În conform art.471 alin.(1) Cod contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților.

Fiind notificate de către instanța de recurs părțile la proces, în conformitate cu art.471 alin.(2) Cod contravențional, agentul constatator, și contravenientul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată. Deci, cauza contravențională se va examina în lipsa părților în procedură scrisă.

5. Deliberând asupra motivelor invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate și cercetate de prima instanță, Colegiul penal ajunge la concluzia *de a respinge ca fiind nefondat recursul declarat de persoana în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Cristina NEGRU, împotriva Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025, din considerentele ce succed.*

6. În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit.c) Cod contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs *respinge recursul și menține hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.*

Instanța de recurs relevă că, domeniul contravențional a fost asimilat „acuzațiilor în materie penală”, în înțelesul european autonom al art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând situația de fapt a cauzelor *Ziliberberg contra Moldovei, hotărâre din 01.02.2005, §35 și Anghel contra României, hotărâre din 04.10.2007, §52*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că în aceste spețe predomină elementele care sugerează că a fost vorba de acuzații penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 §2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Conform art.7 Cod contravențional, *persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod*. În conformitate cu art.8 alin.(2) Cod contravențional, *este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.*

Potrivit art.10 Cod contravențional, *constituie contravenție fapta – acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență. Intenția este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudența constă din faptul, că persoana care săvârșește fapta își dă seama și prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod ușuratic vor putea fi evitate.*

Conform prevederilor art.14 alin.(1)-(3) Cod contravențional, *contravenția se săvârșește cu intenție sau din imprudență. Contravenția se consideră săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conștient survenirea acestor urmări. Contravenția se consideră săvârșită din imprudență dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod ușuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă.*

În acord cu art.374 Cod contravențional, *procesul contravențional este activitatea desfășurată de autoritatea competentă, cu participarea părților și a altor persoane titulare de drepturi și de obligații, având ca scop constatarea contravenției, examinarea și soluționarea cauzei contravenționale, constatarea cauzelor și condițiilor care au contribuit la săvârșirea contravenției. Procesul contravențional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constatator privind săvârșirea contravenției. Procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.*

Este de menționat că, la judecarea cauzei instanța de fond a ținut cont de cerințele art.458 Cod contravențional, care prevede că, la examinarea cauzei contravenționale instanța de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei precum și alte circumstanțe ce au importanță la examinarea cauzei, adică să examineze cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil și la apărare.

Colegiul subliniază că, judecarea cauzei în instanță s-a desfășurat cu respectarea prevederilor normelor contravenționale ce reglementează procedura respectivă. Hotărârea judecătorească cuprinde, circumstanțele constatate, probele pe care se întemeiază concluzia, norma contravențională în baza căreia este adoptată soluția, astfel fiind dată în conformitate cu prevederile art.462 Cod contravențional.

7. Potrivit materialelor cauzei Colegiul penal reține că, prin procesul-verbal cu privire la contravenție și Decizia de sancționare seria/nr. DCT04 150681 din 26.12.2024, adoptate de către agentul constatator din cadrul INSP al IGP, SLOBOZIAN Mihaela-Anastasia, Cristina NEGRU a fost sancționată contravențional conform art.236 alin.(2) Cod contravențional,

pentru faptul că la 06.06.2024, ora 13:35, aflându-se în mun. Chișinău, com. *****, cu automobilului de model ”*****” cu n/î ”*****” a depășit viteza de circulație stabilită pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/h, având viteza de 59 km/h, astfel a ignorat prevederile pct.47.1 RCR.

Astfel, acțiunile lui Cristina NEGRU, au fost calificate de reprezentantul autorității din care face parte agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică, SLOBOZIAN Mihaela-Anastasia, în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional, fiindu-i aplicată o amendă în mărime de 18 (optsprezece) unități contravenționale, ceea ce constituie suma de 900 (nouă sute) lei.

La data de 13.01.2025, Cristina NEGRU , a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 150681 și a deciziei de sancționare din 26.12.2024, adoptate în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional, prin care a solicitat anularea actelor constatatoare, cu încetarea procesului contravențional.

Drept consecință, prin Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025, a fost respinsă ca neîntemeiată contestația depusă de către Cristina NEGRU împotriva procesului verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 150681 și deciziei de sancționare din 26.12.2024, prin care Cristina NEGRU a fost recunoscută vinovată şi sancționată în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional, cu amendă în mărime de 18 u.c. adică 900 (nouă sute) lei.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, Colegiul Penal conchide, că recurentul nu a prezentat instanței de recurs careva argumente și probe prin care s-ar dovedi netemeinicia și ilegalitatea soluției adoptate de prima instanță, din care considerente va respinge ca nefondat recursul declarat în prezenta cauză, cu menținerea Hotărârii primei instanțe.

8. ***Cu referire la legalitatea*** procesului-verbal cu privire la contravenție, Colegiul denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art.5 și 7 Cod contravențional.

Colegiul penal reține că, Legea prevede redactarea procesului verbal într-o anumită formă *ad validatem*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit.

În continuare, instanța de judecată remarcă că procesul – verbal cu privire la contravenție fiind întocmit de un organ al statului aflat în exercițiul funcțiunii trebuie sa i se recunoască valoarea probatorie sub aspectul constatării stării de fapt, ca efect al triplei prezumții de autenticitate, veridicitate și legalitate. În acest sens este de menționat că în jurisprudența CtEDO s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt în principiu, contrare Convenției. În așa mod, Curtea a constatat anterior că prezumțiile de fapt și de drept se regăsesc în orice sistem de drept; în principiu, convenția nu derogă de la acestea, însă în materie penală obligă statele contractante să nu depășească un anumit prag. În special, articolul 6 § 2 impune statelor să aibă în vedere aceste prezumții, aceasta în limite rezonabile, ținând cont de gravitatea faptelor și păstrând dreptul la apărare (*Salabiaku împotriva Franței, hotărârea din 7 octombrie*

1988, seria A, nr. 141-A, pag. 15, pct. 28; Telfner împotriva Austriei, nr. 33501/96, pct. 16, 20 martie 2001).

Constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

În această ordine de idei, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin înscrisurile depuse la dosar și apreciate de instanțe, iar instanța reține că încheierea procesului – verbal cu privire la contravenție este temeinică. Sub acest aspect, instanța conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate şi prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constatată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate.

Subsecvent, din cercetarea actului menționat, instanța de recurs constată că agentul constatator a respectat prevederile art.443 alin.(1) lit. a)-h) Cod contravențional şi a inserat data (ziua, luna, anul), ora şi locul încheierii, calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorității pe care o reprezintă; numele, prenumele, domiciliul, ocupația persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, datele din buletinul ei de identitate sau, după caz, din alt act care stabilește identitatea persoanei, fapta contravențională, locul şi timpul săvârșirii ei, circumstanțele cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor şi consecințelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenție; încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției; mențiunea prin semnătură despre aducerea la cunoștința persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional a drepturilor şi obligațiilor lor prevăzute la art.384 şi 387, obiecțiile şi probele pe care persoana în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional le aduce în apărarea sa, iar decizia de aplicare a sancțiunii contravenționale este stipulată clar şi descifrabil.

Totodată, agentul constatator a descris în conținutul actului fapta contravențională, formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite, argument prin care Colegiul nu a constatat incertitudini la descrierea faptei şi persoanei.

Astfel analizând sub aspectul legalității procesului verbal cu prevederile art.443 Cod contravențional, nu denotă careva temeiuri de nulitate ale acestuia, or, acesta reflectă inclusiv locul comiterii faptei contravenționale, semnătura agentului constatator, cât și încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională și indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției.

Respectiv, Colegiul respinge alegațiile recurentului referitoare la declararea nulității procesului contravențional, or legiuitorul la art.445 alin.(1) Cod contravențional a legiferat în mod expres consecința nulității absolute, care intervine în mod imperativ, prin efectul legii, și care urmează a fi aplicată de instanța de judecată, în cazul *neconsemnării* în procesul verbal cu privire la contravenție a mențiunilor privind numele, prenumele şi funcția agentului

constatator, numele, prenumele, data (ziua, luna, anul) întocmirii procesului verbal, seria şi numărul actului de identitate şi numărul de identificare personal (IDNP) sau datele de identificare din buletinul de identitate provizoriu ale făptuitorului care renunță la numărul de identificare personal și la evidența automatizată în Registrul de stat al populației, iar în cazul persoanei juridice – lipsa denumirii şi a sediului acesteia, a circumstanțelor comiterii şi încadrării juridice a faptei contravenționale săvârșite şi a datei comiterii acesteia, a semnăturii agentului constatator sau a martorului asistent, în cazul refuzului contravenientului de a semna.

Cu precădere la caz, instanța de recurs precizează că legea contravențională prevede redactarea într-o anumită forma *„ad validitatem”* a procesului-verbal cu privire la contravenție reieșind din prevederile art.443 Cod contravențional, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmită, iar în acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute la art.443 Cod contravențional sunt impuse și prin prisma art.445 Cod contravențional, respectiv procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 150681 din 26.12.2024 întocmit în baza art.236 alin.(2) Cod contravențional *au fost întocmite, cu respectarea* rigorilor instituite de art.443 al Codului contravențional iar careva elemente sau împrejurări, care ar condiționa declararea nulității absolute a acestui proces-verbal, nu au fost stabilite. Mai mult ca atât, la examinarea cauzei, Colegiul nu a stabilit că datele înserate de agentul constatator în actul atacat au fost obținute prin ilegalitățile, metodele sau încălcările enumerate expres în art.425 alin.(6) al Codului contravențional.

9. Cu referire la criticile recurentului privind pretinsa nelegalitate a procesului-verbal cu privire la contravenție și încălcările procedurale invocate, Colegiul reține că acestea sunt neîntemeiate, fiind contrazise de materialele cauzei și de cadrul normativ aplicabil. Astfel, Colegiul subliniază că procesul-verbal contravențional beneficiază de prezumția de legalitate, autenticitate și veridicitate, prezumții care pot fi răsturnate doar prin probe contrare pertinente, concludente și suficiente. Or, contravenienta nu a prezentat asemenea probe, limitându-se la invocarea unor presupuse neregularități formale și ipotetice vicii de procedură, fără a demonstra în mod concret incidența acestora asupra legalității actului.

În același sens, Colegiul penal reține că simpla contestare a modului de constatare a faptei sau invocarea unor eventuale erori tehnice nu este suficientă pentru a atrage nulitatea procesului-verbal, în lipsa dovedirii unei vătămări reale și efective a drepturilor contravenientei. Or, potrivit principiului proporționalității și al finalității actului procedural, nulitatea intervine doar în măsura în care nerespectarea cerințelor legale a produs o vătămare ce nu poate fi înlăturată altfel.

10. ***Sub aspectul temeiniciei*** procesului-verbal și a deciziei contestate, instanța evidențiază că forța probantă a acestora în cauzele contravenționale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul (cauza Bosoni împotriva Franței, hotărârea din 7 iunie 1999).

În ce privește constatarea existenței faptei contravenționale, în urma studiului materialelor cauzei contravenționale, instanța de recurs ajunge la ferma convingere că, Cristina

NEGRU la 06.06.2024, ora 13:35, aflându-se în mun. Chișinău, com. *****, cu automobilului de model ”*****” cu n/î ”*****” a depășit viteza de circulație stabilită pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/h, având viteza de 59 km/h, astfel a ignorat prevederile pct. 47.1 RCR.

Astfel, cet. Cristina NEGRU prin acțiunile sale este pasibilă de a fi atrasă la răspundere contravențională conform prevederilor art.236 alin.(2) Cod contravențional, care prevede sancțiune pentru - *depășirea vitezei de circulație stabilite pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/oră, se sancționează cu amendă de la 18 la 24 unități convenționale cu aplicarea a 4 puncte de penalizare.*

Potrivit pct.47.1 lit.a) din Regulamentul Circulație Rutiere statuează că limitele maxime de viteză a vehiculelor pe drumurile publice sânt: în localități – 50 km/h, pe teritoriile adiacente instituțiilor de învățământ, spitalelor, parcurilor, centrelor istorice ale orașelor – 30 km/h, în zonele rezidențiale și teritoriile adiacente drumului – 20 km/h, iar în zonele pietonale – 5 km/h.

Colegiul reține că potrivit prevederilor art.443/1 Cod contravențional, constatarea contravențiilor cu mijloace tehnice certificate/omologate şi/sau cu mijloace de măsurare adecvate şi verificate metrologic sau etalonate în conformitate cu prevederile actelor normative şi încheierea procesului-verbal în cazul acestor contravenţii" sunt enumerate în următoarele aliniate, după cum urmează:

(1) *În cazul autosesizării privind săvârşirea contravenţiilor prevăzute la art.236, 238 şi art.240 alin.(2), constatate cu mijloace tehnice certificate/omologate şi/sau cu mijloace de măsurare adecvate şi verificate metrologic sau etalonate în conformitate cu prevederile actelor normative ce funcţionează în regim automatizat, dacă agentul constatator este în imposibilitate de a determina identitatea conducătorului vehiculului, acesta expediază o solicitare la domiciliul (sediul) proprietarului sau al posesorului vehiculului privind depunerea declaraţiei cu privire la identitatea conducătorului vehiculului, cu informarea despre răspunderea contravenţională sau penală pe care o poartă în caz de necomunicare a informaţiei solicitate sau de comunicare a informaţiei false. Solicitarea este expediată prin poştă, cu scrisoare recomandată cu aviz de primire, sau prin alte mijloace care să asigure transmiterea solicitării şi confirmarea primirii acesteia*.

(2) *După recepţionarea solicitării agentului constatator, proprietarul sau posesorul vehiculului (persoană fizică sau juridică), în termen de 60 de zile lucrătoare, este obligat să depună la autoritatea competentă din cadrul căreia face parte agentul constatator o declaraţie cu privire la identitatea conducătorului vehiculului în momentul săvârşirii contravenţiei constatate în condiţiile alin. (1), care va conţine: a) numele, prenumele, domiciliul, datele de contact şi semnătura proprietarului vehiculului; b) numele, prenumele, domiciliul şi datele de contact ale persoanei căreia i-a fost transmis vehiculul cu care a fost săvârşită contravenţia; c) după caz, alte informaţii relevante*.

(3) *În cazul în care proprietarul sau posesorul vehiculului este minor, obligaţia de a depune declaraţia cu privire la identitatea conducătorului acestuia în momentul săvârşirii contravenţiei revine părinţilor acestuia sau persoanei la întreţinerea căreia se află minorul*.

(4) *În cazul în care, în termenul prevăzut la alin.(2), proprietarul sau posesorul vehiculului comunică identitatea conducătorului vehiculului cu care a fost săvârşită contravenţia, agentul constatator încheie în privinţa conducătorului proces-verbal cu privire la contravenţie în condiţiile art.443 alin.(8).*

(5) ***<u>În cazul în care, după expirarea termenului prevăzut la alin.(2), proprietarul sau posesorul vehiculului nu a comunicat identitatea conducătorului vehiculului cu care a fost săvârșită contravenția, agentul constatator încheie în privința proprietarului sau posesorului vehiculului un proces-verbal cu privire la contravenție, cu aplicarea sancțiunii sub formă de amendă în condițiile art.443 alin.(8).</u>***

(6) În *cazurile prevăzute la alin.(3) şi (4) ale prezentului articol, copia de pe procesul-verbal se înmânează în modul prevăzut la art.382 alin.(7).*

Prin urmare angajații Direcției monitorizare şi documentare trafic rutier a Inspectoratului național de securitate publică sunt cei care, în conformitate cu prevederile art.374, art.381 alin.(4), art.440, art.425 alin.(1) şi 443 alin.(8) Cod contravențional, desfășoară procesul de constatare a contravențiilor depistate în cadrul supravegherii în regim automatizat a circulației rutiere pe drumurile publice cu mijloacele tehnice speciale software și hardware ale Sistemului automatizat de supraveghere a circulației rutiere „Controlul traficului", aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.965/2014 şi primirea unor hotărâri legale, prin emiterea în formă de document electronic în cadrul Registrului, a cauzelor contravenționale cu un număr prestabilit DCT, acumulează probe pertinente, concludente, utile şi veridice dobândite în modul prevăzut de lege, identifică făptuitorul, examinează obiectiv şi sub toate aspectele cauzele contravenționale, astfel, în cazul sesizat obiectul fiind vehiculul de model „ ” ”*****” cu n/î ”*****”.

Conform materialelor acumulate și informației parvenite în adresa Direcției monitorizare și documentare trafic rutier a Inspectoratului național de securitate publică, s-a stabilit că conducătorul vehiculului de model „””*****” cu n/î ”*****”, a încălcat prevederile pct.47.1 lit. (a) din Regulamentul circulației rutiere și anume: „Depășirea vitezei de circulație stabilită pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/oră ”, art.236 alin.(2) Cod contravențional și Legea 131 din 07.06.2007 cu privire la siguranța traficului rutier, deplasându-se cu 59 km/h, în mun. Chișinău, com. ***** fapt ce se confirmă prin fotografiile anexate la cauza contravențională, efectuate cu ajutorul aparatului pentru măsurarea vitezei a mijloacelor de transport IDS-TCV907-BIR/C K88196323, fiind consemnat faptul dat în procesul - verbal cu privire la contravenție întocmit.

Totodată, fotografia nominalizată a fost efectuată cu un mijloc tehnic special care a trecut verificarea metrologică, de către o persoană competentă, procedura fiind reglementată în Legea metrologiei nr. 19 din 04.03.2016, fapt ce se confirmă prin Buletinul de verificare metrologică cu nr. AS-BV-3-19/128-456 valabil până la 12.12.2024, iar înregistrarea a fost efectuată în raza de acțiune a indicatorului rutier 5.30.1„Monitorizare trafic" al cap. V. lit. a)„Indicatoare de informare şi orientare" a Regulamentului circulației rutiere.

În continuare, Colegiul penal ține să precizeze că potrivit prevederilor art.16/1 Cod contravențional*, (1) Prin derogare de la prevederile art.16, pentru contravențiile constatate cu mijloace tehnice certificate/omologate şi/sau cu mijloace de măsurare adecvate şi verificate metrologic sau etalonate în conformitate cu prevederile actelor normative, persoana fizică sau juridică proprietar al vehiculului cu care s-a comis contravenția este pasibilă de răspundere contravențională sub formă de amendă dacă, în termen de 60 de zile lucrătoare, aceasta nu comunică în condițiile art.443/1 identitatea conducătorului vehiculului în momentul săvârşirii contravenției. (2) În cazul răspunderii contravenționale în condițiile alin.(1) al prezentului articol nu se aplică puncte de penalizare conform art.36 şi nu se fac înscrieri în cazierul*

contravențional. ***(3) Prevederile alin.(1) nu se aplică dacă se constată că, la momentul săvârșirii contravenției, vehiculul se afla în posesia altei persoane sau proprietarul a fost deposedat de vehicul în mod ilicit.***

Astfel, Colegiul reține că, în conformitate cu prevederile art.443/1 alin.(1) Cod contravențional al Republicii Moldova, în cazul constatării unei contravenții prin intermediul mijloacelor tehnice certificate/omologate și verificate metrologic, agentul constatator este obligat să solicite proprietarului vehiculului comunicarea identității persoanei care a condus vehiculul la momentul săvârșirii faptei.

Totodată, potrivit art.33 alin.(1) lit b) din Legea nr.131/2007 privind siguranța traficului rutier, proprietarul vehiculului are obligația de a comunica, la solicitarea autorității competente, datele de identificare ale persoanei căreia i-a încredințat vehiculul.

Din materialele cauzei rezultă că, ulterior calificării contravenției și înregistrării acesteia în Sistemul informațional automatizat de evidență a contravențiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 517/2022, la adresa proprietarului vehiculului a fost expediată solicitarea privind depunerea declarației cu privire la identitatea conducătorului auto la momentul săvârșirii contravenției. Potrivit copiei trimiterii poștale nr. DI8000428336RR și informației generate automatizat de Î.S. „Poșta Moldovei", corespondența a fost recepționată de către destinatar la data de 24.06.2024 (f.d. 15).

Instanța de recurs reține că termenul de 60 de zile lucrătoare prevăzut de art.443/1 alin.(2) Cod contravențional începe să curgă de la data recepționării efective a solicitării, respectiv 24.06.2024, aceasta fiind data la care proprietarul a luat cunoștință, în mod legal, de obligația ce îi revenea. Termenul menționat are caracter imperativ și instituie o obligație procedurală în sarcina proprietarului, în vederea asigurării identificării persoanei care a condus vehiculul la momentul comiterii faptei.

Neîndeplinirea acestei obligații în termenul legal atrage incidența dispozițiilor art.16/1 Cod contravențional, potrivit cărora, *în cazul în care proprietarul vehiculului nu comunică identitatea conducătorului auto în termen de 60 de zile lucrătoare, acesta este pasibil de răspundere contravențională sub formă de amendă, fără aplicarea punctelor de penalizare și fără efectuarea înscrierilor în cazierul contravențional.*

Prin urmare, având în vedere că solicitarea a fost legal comunicată, iar obligația prevăzută de art.443/1 alin.(2) Cod contravențional nu a fost executată în termenul stabilit de lege, Colegiul constată că sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii contravenționale a proprietarului vehiculului în temeiul art.16/1 Cod contravențional.

Astfel la 26.12.2024 termenul prevăzut la alin.(2) al Legii citate a expirat, astfel, potrivit art.443/1 alin.(5) Cod contravențional agentul constatator a încheiat în privința proprietarului vehiculului de model „"*****" cu n/î "*****" procesul-verbal cu privire la contravenție, cu aplicarea sancțiunii sub formă de amendă în condițiile art.16/1 și art.443 alin.(8) Cod contravențional.

În acest sens, Colegiul reține că în adresa Cristinei NEGRU a fost expediată, în condițiile art.443/1 alin.(1) Cod contravențional, solicitarea privind depunerea declarației cu privire la identitatea conducătorului vehiculului la momentul săvârșirii contravenției, solicitare recepționată de aceasta la data de 24.06.2024, fapt confirmat prin înscrisurile anexate la materialele cauzei.

Potrivit art.443/1 alin.(2) Cod contravențional, proprietarul vehiculului are obligația legală expresă ca, în termen de 60 de zile lucrătoare de la recepționarea solicitării, să comunice autorității competente identitatea persoanei căreia i-a fost transmis vehiculul în momentul săvârșirii contravenției. Norma instituie o obligație procedurală pozitivă și imperativă în sarcina proprietarului vehiculului, menită să permită identificarea efectivă a autorului faptei constatate prin mijloace tehnice automatizate.

Or, din materialele cauzei nu rezultă că Cristina NEGRU ar fi executat această obligație în termenul prevăzut de lege și nici că ar fi prezentat agentului constatator declarația solicitată, însoțită de date concrete și verificabile privind identitatea conducătorului auto. Totodată, recurenta nu a prezentat probe pertinente și concludente care să confirme remiterea declarației ori imposibilitatea obiectivă de a o depune în termenul legal.

În aceste circumstanțe, susținerea recurentei potrivit căreia nu ea se afla la volanul automobilului la momentul săvârșirii contravenției nu poate fi reținută ca temei suficient pentru înlăturarea răspunderii contravenționale. Simpla negare a calității de conducător auto, formulată ulterior expirării termenului legal prevăzut de art.443/1 alin.(2) Cod contravențional, fără indicarea în termen util a persoanei care a utilizat efectiv vehiculul și fără prezentarea unor mijloace de probă obiective și verificabile, are un caracter pur declarativ și nu este aptă să răstoarne prezumția legală instituită de art.16/1 Cod contravențional.

Colegiul subliniază că mecanismul juridic reglementat de art.443/1 Cod contravențional reprezintă o procedură specială aplicabilă contravențiilor constatate prin mijloace tehnice certificate și funcționează tocmai în situațiile în care agentul constatator nu poate identifica nemijlocit persoana aflată la volan. În asemenea cazuri, legiuitorul a transferat asupra proprietarului vehiculului obligația de cooperare cu autoritatea competentă, prin comunicarea identității conducătorului auto.

Prin urmare, încheierea procesului-verbal în privința proprietarului vehiculului nu este condiționată de demonstrarea directă a faptului că acesta conducea automobilul la momentul săvârșirii contravenției, ci de constatarea neexecutării obligației legale de identificare a conducătorului auto în termenul și condițiile stabilite de lege.

Mai mult, recurenta nu a prezentat nici în fața instanței probe pertinente care să permită identificarea fără echivoc a unei alte persoane în calitate de conducător al vehiculului la data și ora constatării contravenției, cum ar fi declarații asumate ale persoanei respective, înscrisuri privind transmiterea vehiculului, acte justificative ori alte mijloace de probă obiective. În lipsa unor asemenea dovezi, afirmațiile acesteia rămân la nivelul unor simple susțineri defensive, insuficiente pentru a combate legalitatea și temeinicia procesului-verbal contestat.

De altfel, cu referire la componența contravenției prevăzute de art.236 alin.(2) Cod contravențional, Colegiul reține că depășirea limitei de viteză stabilite pe sectorul respectiv de drum de la 20 până la 40 km/h este confirmată prin totalitatea probelor administrate de agentul constatator și cercetate nemijlocit în cadrul examinării cauzei.

Astfel, din foto-planșa anexată la materialele dosarului rezultă că, la data de 06.06.2024, ora 13:35, vehiculul de model „Toyota Prius”, cu numărul de înmatriculare „*****”, se deplasa în mun. Chișinău, com. *****, cu viteza de 59 km/h, pe un sector de drum unde limita maximă admisă era de 20 km/h. Imaginea surprinsă de sistemul automatizat de supraveghere a traficului rutier redă în mod clar numărul de înmatriculare al vehiculului, viteza înregistrată,

data, ora și locul constatării faptei, elemente care se coroborează cu datele indicate în procesul-verbal cu privire la contravenție și cu informațiile generate de sistemul tehnic utilizat.

Totodată, instanța de recurs reține că înregistrarea a fost efectuată prin intermediul unui mijloc tehnic special certificat și verificat metrologic în condițiile legii, fapt confirmat prin buletinul de verificare metrologică anexat la dosar, neexistând probe care să pună la îndoială autenticitatea, legalitatea sau exactitatea măsurării efectuate. În lipsa unor dovezi contrare, constatările rezultate din utilizarea mijloacelor tehnice omologate beneficiază de prezumția de veridicitate și autenticitate.

Colegiul apreciază că probele administrate sunt pertinente, concludente și utile pentru soluționarea cauzei, acestea coroborându-se reciproc și demonstrând, dincolo de orice dubiu rezonabil specific materiei contravenționale, existența faptei și caracterul ilicit al conduitei constatate.

Sub aspectul laturii subiective, Colegiul penal reține că fapta imputată întrunește elementele intenției directe, întrucât conducătorul vehiculului a conștientizat caracterul ilicit al conduitei sale, a prevăzut consecințele nerespectării regimului legal de viteză și a acceptat producerea acestora prin continuarea deplasării cu o viteză ce depășea în mod vădit limita admisă pe sectorul respectiv de drum. Respectarea limitelor de viteză reprezintă o obligație fundamentală impusă tuturor participanților la trafic, iar ignorarea acesteia denotă o atitudine de neglijare a regulilor de circulație rutieră și a exigențelor privind securitatea traficului rutier.

În acest context, Colegiul constată că agentul constatator a administrat un ansamblu probator suficient pentru a demonstra existența contravenției, legalitatea constatării acesteia și vinovăția persoanei trase la răspundere contravențională.

În concluzie, analizând cumulativ circumstanțele de fapt stabilite, probele administrate și dispozițiile legale incidente, instanța reține că în prezenta cauză sunt întrunite toate elementele constitutive ale componenței de contravenție prevăzute de art.236 alin.(2) Cod contravențional, și anume: obiectul juridic special al contravenției, latura obiectivă exprimată prin depășirea limitei legale de viteză, subiectul contravenției și latura subiectivă caracterizată prin intenție directă.

Prin urmare, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit cu respectarea cerințelor legale, iar concluziile agentului constatator privind existența faptei contravenționale și vinovăția persoanei sancționate sunt întemeiate și confirmate prin ansamblul probelor administrate în cauză.

În consecutivitate, Colegiul apreciază că, în măsura în care procesul verbal cu privire la contravenție cu seria/nr. DCT04 150681 din 26.12.2024, nu este afectat de vicii de legalitate, valoarea lui probatorie nu trebuie exclusă, or acesta reprezintă şi convingerea agentului constatator despre comiterea unei contravenții, iar din acesta denotă că la volanul mijlocului de transport s-a aflat nemijlocit subiectul contravenției, adică petiționara Cristina NEGRU, care l-a condus. Astfel, probele apreciate fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, coroborează între ele, se completeze unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert comiterea contravențiilor imputate petiționarei, care se încadrează în limitele laturii obiective a contravenției prevăzute la art.236 alin.(2) Cod contravențional.

11. Afirmația potrivit căreia instanța de fond ar fi efectuat o apreciere unilaterală a probelor și ar fi ignorat argumentele apărării nu poate fi reținută. Din conținutul hotărârii

atacate rezultă că prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele, a analizat probele administrate și a oferit o motivare clară și coerentă soluției adoptate, în conformitate cu art.458 și art.462 Cod contravențional. Simplul fapt că instanța nu a ajuns la concluzia dorită de recurent nu echivalează cu o examinare incompletă sau arbitrară a cauzei.

Nici critica referitoare la pretinsa aplicare nejustificată a prezumției de legalitate a procesului-verbal nu poate fi primită. Procesul-verbal cu privire la contravenție constituie un act oficial întocmit de un agent constatator aflat în exercițiul funcției, beneficiind de prezumțiile de legalitate, autenticitate și veridicitate, până la proba contrară. În cauză, recurentul nu a administrat probe pertinente și concludente care să răstoarne aceste prezumții, limitându-se la simple afirmații declarative.

În speța dedusă judecății, Colegiul constată că autorul recursului, în esență, a indicat că, nu este de acord cu procesul-verbal de constatare și sancționare din motiv că, nu se face vinovată de contravenția prevăzută de art.236 alin.(2) Cod contravențional, iar nerecunoașterea vinovăției de către Cristina NEGRU, instanța de recurs o apreciază drept încercare de a evita răspunderea pentru contravenția comisă şi nimic mai mult. Respectiv fapta contravențională, circumstanțele cauzei, încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției – nu au un caracter coincident cu fabula din contestația depusă și susținută și în cadrul cererii de recurs, or Cristina NEGRU s-a limitat în exclusivitate la invocarea formală a unor pretexte sub aspect inocent și, de aceea, în opinia Colegiului, nu sunt temeiuri de a pune la îndoială corectitudinea acțiunilor agentului constatator şi legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție şi a deciziei contestate.

Colegiul nu poate reține alegațiile contravenientei de referință la faptul că agentul constatator ar fi admis careva pretinse omisiuni și nu a administrat probe, dar și încălcări, în condițiile în care acestea din urmă lipsesc, or, la materialele cauzei fiind anexate imaginile foto, conform cărora a fost constatată încălcarea normelor de drept care obligă șoferul să respecte limitele de viteză a vehiculelor pe drumurile publice, fapt confirmat din imaginile foto anexate la dosar.

Obiecțiile formulate de către recurent în cererea de recurs apar ca fiind lipsite de temei probator și au un caracter pur formal, urmărind exclusiv evitarea răspunderii contravenționale. Acestea nu aduc atingere legalității actului contestat și nu pot influența decizia adoptată de agentul constatator. În lipsa unor probe pertinente care să susțină în mod convingător argumentele invocate de recurent, instanța apreciază că nu sunt întrunite condițiile legale pentru încetarea procesului contravențional. În concluzie, întrucât decizia agentului constatator este legală în fond și temeinic motivată, aceasta nu poate fi anulată pe simple motive formale, care nu afectează valabilitatea și legalitatea actului contravențional.

12. În aserțiunea dată, instanța de recurs notează că, probele administrate de către agentul constatator la capitolul învinuirii înaintate lui Cristina NEGRU, de comiterea contravenției de depășirea vitezei de circulație stabilite pe sectorul respectiv de drum de la 20 la 40 km/oră, dovedesc incontestabil vinovăția acestuia, respectiv probele prezentate nu au fost contestate de către făptuitor, careva probe ce resping faptele stabilite de către agentul constatator instanței nu au fost prezentate.

Astfel, instanța de recurs reține că unul din principiile fundamentale al procedurii contravenționale constituie prezumția nevinovăției, ceea ce determină că sarcina probei în

astfel de procedură aparține agentului constatator, care urmează să demonstreze vinovăția contravenientei în fața instanței de judecată cu prezentarea probelor pertinente în raport cu procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit, ceea ce agentul constatator a întreprins în acest caz. Respectiv, Colegiul concluzionează că probele administrate de agentul constatator, care au fost cercetate în cadrul ședinței de judecată, inclusiv explicațiile depuse de contravenientă, probatorul anexat la materialele cauzei, s-a constatat cu certitudine veridicitatea circumstanțelor constatate de agentul constatator și înserate în procesul verbal cu privire la contravenție, or, Cristina NEGRU într-adevăr a condus mijlocul de transport de model ”*****” cu n/î ”*****” depășind viteza de circulație stabilită pe sectorul respective de drum, de la 20 la 40 km/h, deplasându-se cu 59 km/h., și dovedit fapt prin planșa fotografică anexată la materialele cauzei contravenționale prin care se elucidează cu deosebită precizie, numărul de înmatriculare și viteza cu care se deplasa.

Raportând circumstanțele de fapt la normele de drept aplicabile cazului, inclusiv şi cele invocate de către recurent, instanța de recurs găsește fondate concluziile agentului constatator aferent vinovăției lui Cristina NEGRU în comiterea contravenției prevăzute de art.236 alin.(2) Cod contravențional. Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravențională desfășurată în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, petiționarul urmează să-și probeze nevinovăția. În asemenea situație, întru respectarea garanțiilor sus indicate, instanța de recurs a verificat legalitatea și temeinicia deciziei de sancționare şi a procesului verbal cu privire la contravenție seria / nr. DCT04 150681 din 26.12.2024.

Astfel, fapta reținută de către agentul constatator prin procesul-verbal cu privire la contravenție contestat, întrunește elementele constitutive ale acestei contravenții, iar toate argumentele la care a făcut trimitere făptuitorul nu determină nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție și încetarea procesului contravențional, atâta timp cât temeiurile invocate de către făptuitor în partea ce ține de lipsa probelor, nu s-a adeverit. Subsidiar, Colegiul penal reconfirmă corectitudinea aprecierilor instanței de fond, reținând că făptuitorul formulează apărări exclusiv pe aspecte procedurale, pe care le consideră, în opinia sa, apte să conducă la încetarea procesului contravențional. Cu toate acestea, în ceea ce privește fapta propriu-zisă reținută în sarcina sa, acesta nu prezintă nici o situație de fapt sau împrejurare concretă care să infirme caracterul ilicit sau existența elementelor constitutive ale contravenției reținute.

13. Respectiv ținând cont de faptul că vinovăția lui, Cristina NEGRU a fost dovedită pe deplin, Colegiul apreciază, întemeiată sancțiunea contravențională aplicată sub formă de amendă în mărime de 18 unități convenționale, echivalentul a sumei de 900 lei, apreciind pedeapsa aplicată ca una echitabilă şi proporțională faptei comise și care ar atinge scopul sancțiunii contravenționale și aceasta ar avea efectul scontat asupra conduitei viitoare a făptuitorului şi a consecințelor la care se expune dacă va mai comite contravenții.

Cu privire la sancțiunea aplicată de către agentul constatator, Colegiul penal învederează că, aceasta a fost administrată în limitele impuse de art.30 alin.(2) a Codului contravențional și în limitele stabilite de art.236 alin.(2) Cod contravențional, iar ca urmare, sancționarea făptuitorului nu s-a făcut în scop abuziv, ci reieșind din faptul că agentul constatator l-a

recunoscut vinovat de săvârșirea faptei, astfel cum au fost descrise în procesul verbal de contravenție.

14. ***Cu privire la motivul invocat de recurentă referitor la intervenirea termenului de prescripție a răspunderii contravenționale, instanța de recurs îl apreciază ca fiind neîntemeiat.***

Potrivit art.30 alin.(2) Cod contravențional (în vigoare la data comiterii contravenției), termenul de prescripție a răspunderii contravenționale este de 12 luni de la data săvârșirii contravenției, iar conform alin.(5) al aceluiași articol, acesta curge de la data săvârșirii contravenției și până la data rămânerii definitive a hotărârii cu privire la cauza contravențională.

În speță, fapta contravențională a fost comisă la data de 06.06.2024, iar procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare au fost emise la data de 26.12.2024, deci în interiorul termenului legal de 12 luni prevăzut de lege. Prin urmare, la momentul emiterii actului de sancționare, nu era împlinit termenul de prescripție a răspunderii contravenționale.

Totodată, instanța reține că dispozițiile art.30 alin.(5) Cod contravențional stabilesc în mod expres că momentul final al curgerii prescripției este reprezentat de rămânerea definitivă a hotărârii în cauza contravențională, ceea ce presupune că termenul de prescripție se evaluează inclusiv pe parcursul controlului judiciar exercitat asupra actului de sancționare, și nu exclusiv până la data întocmirii acestuia.

Sub acest aspect, invocarea de către recurentă a prescripției răspunderii contravenționale este lipsită de temei, întrucât aceasta pornește de la o interpretare eronată a normelor legale, prin raportare exclusivă la momentul constatării faptei, fără a lua în considerare efectul juridic continuu al procedurii contravenționale până la rămânerea definitivă a hotărârii.

De asemenea, instanța de recurs reține că decizia agentului constatator, emisă în condițiile legii, constituie act executoriu din momentul întocmirii, conform art.11 lit.c) Cod de executare, ceea ce confirmă că procedura de sancționare a fost inițiată și finalizată în termenele prevăzute de lege, fără a se depăși cadrul temporal al răspunderii contravenționale.

Prin urmare, nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea intervenirii prescripției răspunderii contravenționale, motiv pentru care argumentele recurentei sunt respinse ca neîntemeiate.

15. Se apreciază că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor, a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod contravențional, care prevăd examinarea cauzei contravenționale sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

Conform prevederilor art.470 Cod contravențional, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.466 Cod contravențional, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Nici un motiv din cele indicate în dispoziția normei cuprinse la art.467-468 Cod contravențional nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept și care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate. Autorul își întemeiază recursul în baza art.466 Cod contravențional, care prevede că hotărârile pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond în cazurile indicate la lit. a)-l).

Din lecturarea textului hotărârii adoptate și pronunțate asupra vinovăției făptuitorului pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.236 alin.(2) Cod contravențional, nu se reliefează împrejurarea că prima instanță a adus atingere art.6 CEDO, prin prisma motivării hotărârii judecătorești, or hotărârea cuprinde, circumstanțele constatate, probele pe care se întemeiază concluzia, norma contravențională în baza căreia este adoptată soluția, fiind dată în conformitate cu prevederile articolului 462 Cod contravențional.

Astfel, Colegiul Penal menționează că careva încălcări, sau abateri de la norma de drept, la emiterea hotărârii, instanța de fond nu a admis, temeiurile invocate de recurent, neavând suport de fapt și de drept, or, nu era posibilă descoperirea și ridicarea probelor prin intermediul unei alte măsuri. Prin urmare, Colegiul consideră că instanța de fond a pronunțat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, iar în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care infirmă/afirmă acuzația, permițând părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță *(Hotărârea CEDO Garcia Ruiz versus Spania)*.

Colegiul penal reiterează că, argumentele aduse de către apărare în susținerea cererii de recurs sunt declarative și neconfirmate prin probe pertinente care din punct de vedere al utilității nu coroborează între ele. Totodată, în recursul declarat, recurentul nu a invocat nici un argument în vederea netemeiniciei hotărârii și care ar impune instanța de recurs să desființeze hotărârea adoptată, fiind doar indicat că hotărârea instanței este nefondată și neîntemeiată.

Față de lucrul judecat de primă instanță, Colegiul Penal constată o motivare amplă și temeinică a hotărârii pronunțate cu privire la circumstanțele concludente în raport cu cerințele formulate, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului argumentelor primei instanțe. În cazul în care instanța de fond și-a motivat soluția luată, arătând în mod concret la împrejurările care fundamentează concluziile sale, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, prima instanță a dat o apreciere corectă probelor administrate și a adoptat o hotărâre întemeiată, iar cererea de recurs este neîntemeiată, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de către persoana în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Cristina NEGRU și a menține Hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025, fără modificări.

16. Conducându-se de prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit.c), 474 Cod contravențional, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul declarat de către persoana în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Cristina NEGRU, împotriva Hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-155/2025 din 13 mai 2025, în cauza contravențională

intentată prin Procesul-verbal cu privire la contravenție seria /nr. DCT04 150681 din 26.12.2024, în privința lui ***Cristina NEGRU*****,** în temeiul art.236 alin.(2) Cod contravențional, şi se menține fără modificări Hotărârea atacată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Eugeniu BEȘELEA**

Judecătorii **Andrei CAZACICOV**

Vitalie BUDECI